

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou v právní věci

žalobce: **M. K.**
státní příslušnost: M. k.
t. č. pobytem X
doručovací adresa: X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
se sídlem Nad Štolou 936/3, P. O. BOX 21, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2022, č. j. X
takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Jádrem sporu je otázka, zda zdravotní stav žalobce může mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného o určení státu příslušného k posouzení jeho azylové žádosti podle nařízení Dublin III.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobce požádal dne 24. 11. 2022 o mezinárodní ochranu. Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 12. 2022, č. j. X („rozhodnutí žalovaného“) zastavil toto řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Žádost posoudil v souladu s jeho § 10a odst. 1 písm. b) jako nepřipustnou.

Státem příslušným k jejímu projednání je totiž v souladu s nařízením Dublin III Spolková republika Německo.

3. Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalobce již dvakrát žádal o mezinárodní ochranu v Německu. Důvodem žádosti byl dluh, který má v Maroku. Chtěl si na něj vydělat v Evropě. Jeho žádosti ale nebyly úspěšné. Kdyby mohl, tak by Německu zůstal. Dostal však vyhoštění na pět let. Proto přijel do Česka. Žalobce při pohovoru mluvil také o svých zdravotních problémech. V minulosti havaroval na motorce a skočil s frakturou nohy a páteře. Podstoupil lékařské zákroky, které jeho stav zlepšily. Nyní má v noze kovové implantáty, které mu fixovaly zlomeninu. V Německu jeho zdravotní stav sledoval lékař, který mu předepisoval léky. Žalobce chtěl podstoupit vyjmutí implantátů. K operaci ale nedošlo.
4. Žalovaný dospěl k závěru, že příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu má v souladu s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III Spolková republika Německo. Systémové nedostatky ve smyslu uvedeného ustanovení, které by bránily předání žalobce do Německa, žalovaný nenalezl. Nenašel ani důvod pro případné využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III. Konstatoval, že žalobce se nepotýká se zdravotním omezením, které by mu znemožňovalo cestovat do Německa a pobývat tam. Dostalo se mu tam ošetření, jeho zdravotní stav sledoval lékař.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

5. Žalobce namítá, že žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně nerefletoval jeho zdravotní stav. V Německu žalobce nedostal potřebnou pomoc. Navíc jej vyhostili. Pokud by vkročil na německé území, porušil by tamní zákony. Nemůže tam navíc řešit svůj zdravotní stav. Tamní lékaři jej odmítli operovat. Implantáty mu způsobují bolesti. Potřebuje je odstranit co nejdříve. V Německu by se mu nedostalo adekvátní lékařské péče. Žalobce se bojí, že Německo jeho azylovou žádost znovu zamítne. Pak se ale bude muset vrátit do Maroka, kde mu hrozí nebezpečí od osob, kterým dluží peníze. Se svým zdravotním omezením si v Maroku nenajde práci.
6. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na čl. 18 nařízení Dublin III, podle kterého má Německo povinnost přijmout žalobce zpět. Dne 28. 11. 2022 Německo svou příslušnost uznalo.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Žaloba je přípustná. Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 soudního řádu správního bez nařízení ústního jednání. Žalobce ani žalovaný se ve stanovené lhůtě nevyjádřili, že by na nařízení jednání trvali.
8. Žaloba *není důvodná*.
9. Žalobce nerozporuje skutečnost, že příslušnost k posouzení jeho azylové žádosti má Německo. Žalobu staví pouze na tom, že má jisté zdravotní omezení, kterému by se v Německu nedostalo patřičné pozornosti a lékařské péče. Tyto námitky však nemohou úspěšně zpochybnit zákonnost rozhodnutí žalovaného.
10. Zdravotní stav žadatele o mezinárodní ochranu, se kterým se vede dublinské řízení, v určitých případech může mít relevanci. Mohlo by tomu tak být zejména případě, že by

žadatele trpícího vážným onemocněním měli přemístit do státu, ve kterém by mu v důsledku existence systémových nedostatků přijímacích podmínek hrozilo nelidské zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. V takovém případě by určení příslušnosti tohoto státu k posouzení azylové žádosti bránil čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.

11. Špatný zdravotní stav by mohl mít význam také v případě, že by se samotné přemístění žadatele trpícího obzvláště závažným duševním nebo fyzickým onemocněním pojilo se skutečným a prokázaným rizikem značného a nevratného zhoršení jeho zdravotního stavu. V tomto případě by to sice nemělo vliv na samotné určení příslušného státu, ale stát, který má přemístění provést, by s ním musel počkat do doby, než to zdravotní stav žadatele umožní. Ani v tomto případě to však neznamená, že by posuzující stát měl povinnost postupovat podle čl. 17 nařízení Dublin III a převzít odpovědnost za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 16. 2. 2017, ve věci C-578/16 PPU, *C. K. a další*). Příslušným by se případně mohl stát v případě, že přemístění neprovede ve lhůtách stanovených v nařízení Dublin III (čl. 29).
12. Je však zřejmé, že případ žalobce nespadá ani do pod jednu z uvedených situací.
13. Německo nepatří mezi země, které by vzbuzovaly pochybnosti ohledně možné existence systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Žalovaný se touto otázkou ve svém rozhodnutí zabýval. Žádné problémy v přijímacích podmínkách však neshledal. Ani žalobce ostatně nic podobného netvrdí.
14. Žalobce sice namítá, že se mu v Německu nedostane adekvátní péče. Krajský soud však nevidí žádný objektivní důvod k podobným obavám. Pokud tam žalobci v minulosti nechtěli provést operaci za účelem vyjmutí kovových implantátů, neznamená to, že by Německo neposkytovalo řádnou zdravotní péči žadatelům o mezinárodní ochranu. A už vůbec nelze tvrdit, že by žalobce v důsledku toho čelil špatnému zacházení v rozporu s čl. 4 Listiny základních práv EU.
15. Ani evropské azylové předpisy nevyžadují, aby členské státy žadatelům o mezinárodní ochranu poskytovaly zdravotní péči v rozsahu, v jakém ji poskytují vlastním občanům. Přijímací směrnice v čl. 19 vyžaduje, aby žadatelům poskytnuly potřebnou zdravotní péči, přinejmenším nutnou a neodkladnou péči v případě onemocnění a závažných duševních poruch. Jestliže rozsah zdravotní péče, kterou Německo poskytuje žadatelům o mezinárodní ochranu nepokrývá žalobcem požadovanou operaci, neznamená to, že by Německo neposkytovalo potřebnou zdravotní péči. Ani pokud je standard poskytované zdravotní péče v Česku lepší než v Německu, nemá to z pohledu dublinského nařízení žádnou relevanci. Není to důvod k tomu, aby Česko převzalo odpovědnost za posouzení žalobcovy azylové žádosti. Ani aby vyčkalo s transferem.
16. Zdravotní stav žalobce navíc není natolik vážný. Nedoložil nic, co by svědčilo o opaku. Při pohovoru pouze uvedl, že nemůže dlouho stát a moc chodit. Trochu jej to omezuje v pohybu. Což nesvědčí o tom, že by žalobcův zdravotní stav byl tak vážný, jak se snaží prezentovat ve své žalobě. Jeho zdravotní problémy nebyly ani důvodem, proč žádá o mezinárodní ochranu. Žalobce také vůbec nevysvětlil, proč své zdravotní problémy nemůže řešit v zemi původu. Žalovaný proto neměl důvod, proč se zdravotním stavem žalobce zabývat víc, než jak to učinil ve svém rozhodnutí.

17. Žalobce se svou žádostí v Německu již dvakrát neuspěl. To ale neznamená, že by Česko nemohlo žalobce předat do Německa v souladu s dublinským nařízením. Právě naopak. Skutečnost, že žalobce již v Německu žádal o mezinárodní ochranu, je důvodem, proč je Německo příslušné i k posouzení žádosti, již žalobce podal v Česku. Právě opakovanému podávání žádostí o mezinárodní ochranu v různých členských státech má dublinský systém bránit. Je skutečně možné, jak žalobce namítá, že se v případě jeho předání do Německa bude muset vrátit do Maroka. Návrat do země původu je však důsledkem téměř každé neúspěšné azylové žádosti. A žalobce to případně bude muset respektovat.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

18. Krajský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl.
19. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 22. února 2023

Martin Kopa, v. r.
samosoudce